

Bilag 3.

Affskrift

af

en Skrivelse fra Generalprokuratet for Danmark til Justitsministeriet af 4de April 1860.

Justitsministeriet har i behagelig Skrivelse af 31te f. M. meddelt mig, hvad der siden jeg afgav min Betænkning af 26de November 1858, er foretaget i Anledning af Spørgsmaalet om Bemyndigelse for de danske Konsuler i Udlandet til, naar ingen protestantisk Gejstlig findes paa Stedet, at foretage Daabshandlinger, Jordpaastelser og Egtevielser, og har Ministeriet, ved at tilstille mig den med Bilage tilbagefølgende Skrivelse, hvori Udenrigsministeriet, da Ministerierne for Hertugdømmet Slesvig og for Hertugdømmerne Holsten og Lauenborg have erklæret sig villige til, hvad Bemyndigelsen for Konsulerne til at foretage Egtevielser angaar, hvilket er den Del af Sagen, der alene vedkommer Justitsministeriet, at ordne Forholdet ad administrativ Vej, har henstillet til Justitsministeriet, om det ikke, med Hensyn til at der hverken synes at være Udsigt til i den nærmeste Fremtid at erholde Sagen ordnet ved en for hele Monarkiet ensartet Lov eller ved særlige Love for de enkelte Landsdele, og i Betragtning af Sagens mere og mere paatrængende Vigtighed for mange i fjerne Egne bosatte Danske, samt for Uniformitetens Skyld, kunde lade sig gøre foreløbig ad Bevillingsvejen at træffe lignende dertil sigtende Foranstaltninger for Kongerigets Vedkommende, som de, der af de ovennævnte Ministerier ere stillede i Udsigt for Hertugdømmernes Vedkommende — paany forlangt mine Ytringer over Sagen meddelte.

For saa vidt Ministeriet for Hertugdømmet Slesvig i Skrivelse til Udenrigsministeriet af 16de Februar d. A. har ytret, at det forekommer samme tvivlsomt, om der ved særlige Love for de enkelte Landsdele vilde kunne tillægges Konsulerne, der ere Monarkiets og ikke nogen enkelt Landsdels Embedsmænd, en direkte Bemyndigelse til at foretage Populationer, hvorimod det, efter sammes Formening, kun ved særlige Love vil kunne bestemmes, at de for Konsulerne indgaaede Udstedelser skulde i de paagældende Landsdele have Retsgyldighed, idet der formentlig paa anden Maade maatte tillægges dem den til at foretage slige Handlinger fornødne Bemyndigelse, da er dette vistnok fuldkommen rigtigt og heller ikke i Strid med, hvad jeg har tilladt mig at ytre i min ovennævnte Betænkning af 26de November 1858, hvort jeg har erklæret mig enig i, hvad Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet havde udtalt, at Sagen ikke, som Udenrigsministeriet havde forudsat, kunde ordnes som et Fællesanliggende ved en provisorisk Lov for hele Monarkiet, men at dette maatte ske ved Love for hver af de vedkommende Landsdele, hvorved der tillagdes de af Konsulerne foretagne Handlinger Gyldighed, for saa vidt angaar de til vedkommende Landsdel hørende Undersaatter. Bemyndigelsen for Konsulerne til at foretage saavel Egtevielser som Daabshandlinger og Jordpaastelser kan ganske vist ikke, da Konsulerne ere Monarkiets Embedsmænd, tillægges dem ved de tidligere paatænkte Love for de enkelte Landsdele, men maa meddeles dem paa anden Maade, og dertil udtræves heller ikke, saavidt skønnes, nogen Medvirkning af Fællesmonarkiets Lovgivningsmagt, hvorimod Sagen maa kunne ordnes ved en gennem Udenrigsministeriet erhvervet allerhøjeste Resolution, men da en saadan Bemyndigelse forudsætter, at de for de danske Konsuler i